
 Orbán Ottó

A NAGY VISSZATÉRÉS

Egy öregedő férfit könnyű becsapni, hogy még mindig él,
 ha teste újra működik, ha újra tudja azt,
 amit egy kétéves, egészséges gyerek tud,
 beszélni, fogni, lépni, föl-alá járkalni a lakásban
 (gyorsan fordulni nem, mert akkor elesik) –
 nincs lelemény, mely a múltó időn kifogna,
 a végzet ravaszabb Odüsszeusznál, hazáig segíti,
 hogy otthon egy szikkadt ölü királyné legyen a jutalma,
 a dörzspapírként érdes öregasszony örök zsémbelése:
már megint égve hagytad a gázt, a végén még fölrobbanunk...
 Halomra nyilazzuk a beteg sejteket? Örökké fogunk uralkodni Ithakában
 egy véget érni nem akaró, görög szappanopera daliás megasztárjaként?
 A foghíjas lépcsőn botorkálva lefelé az Alvilágba
 tisztán hallok magam körül a szirének árnyam kísérő koloratúráriáit.

KALÜPSZÓ SZIGETÉN

Az ókori mitoszok nimfája többnyire nimfomániás.
 Kalüpszónak nincs életkora, ötszáz vagy ezer éves,
 de az arca ráncatlan, alakja egy aktmodellé,
 és agyában egy dürgő süketfajd kattogja: *baszni, baszni...*
 Freud célba talált a rejtvényfejtő módszerével:
 az élet álma az egészség, az egészségé a korlátlan libidó –
 a görög istenek kamaszvilága, a vázaképeké,
 melyeken álló farokkal ugrándozik a férfi,
 s a nő, ha a csiklójához érnek, elrepül...
 Fölgyógyult beteg vagyok, komplikáltabb lény az isteneknél;
 zsákomban a csontjainkat megroppantó halál nagy kövével
 próbálok mosolyogni azon, amin e földön lehet,
 míg a légritka közegben zihálva küzdök minden lépésért,
 hogy fölérjek a csúcsra,
 a nehéz testi munkával megszerzett, keserű gyönyörig.